

flaaer derfor, at Andragendet henlægges. Derimod troer Mindretallet, at Omstændighederne tale for at tilstaae den Vedkommende et mindre Beløb eengang for alle, og stiller derfor Forslag om, at Andragendet henvises til Krigsministeren.

20. J. Wulffsen, forhen Adjunct i Slensborg, anbrager om, at et Beløb af 74 Rd. 44 Sk., som han troer endnu at kunne tilkomme ham efter Lov af 11te Mai 1866 § 3, maa blive ham udbetalt. I August—October 1864 oppebar Andrageren et saabant Beløb som Lærer ved Søkadetacademiet, og da Finantsministeren ikke har kunnet være enig med ham i at betragte ham som Timelærer ved bemeldte Skole, har han affortet ham dette Beløb i den Godtgjærelse, som ellers tilkommer ham efter den anførte Paragraph. Andrageren anfører, at han kun ifølge mundtlig Aftale med Skolens Chef er ansat som Lærer, og at det hele Honorar, som han oppebærer for sin Underviisning, er det samme, som den tidligere Lærer erholdt foruden sin Officeersgage. Han har ikke indgivet Andragende til Finantsministeren, da denne mundtlig har erklæret ham, at det ikke kunde nytte Noget. Udvalget foreslaaer, at Sagen henvises til Finantsministeren.

21. Caroline Mathilde Schow, Enke efter Bestyreren af Slagelse Realkole, R. M. Schow, anbrager om Pension eller Understøttelse af Statskassen. I 1864 indtraadte hun i Egtteskab med sin ifjor afdøde Mand og sidder med eet Barn i en høist trængende Stilling, som end yderligere forværres paa Grund af Byrder, hun har paataget sig med Hensyn til tvende Stedbørns Forsørgelse. Hun anfører som Støtte for sit Andragende, at det lærde Skolevæsens Fond har indbundet bethdelige Capitaler ved Nedlæggelsen af Slagelse Latinskole, i hvis Sted Realkolen er traadt, at denne Skole ikke er en reent communal Skole, og endelig, at hendes Mand har vundet almindelig Aerkjendelse. Communalbestyrelsen i Slagelse har paa et lignende Andragende til Kirke- og Underviisningsministeren faaet et benægtende Svar. Udvalgets Fleertal er imidlertid af den Anskuelse, at Vil-

lighed i høi Grad taler for, at Statskassen kommer hende til Hjælp, og stiller derfor Forslag om Andragendets Henvisning til Ministeren, hvormod Mindretallet ikke skjønner rettere, end at det nærmest maa paaligge Amtsskolefonden eller Byen, eller begge i Forening, at udrede den Understøttelse, som Omstændighederne maatte tale for at tilstaae hende.

22. Premierlieutenant J. C. E. Wilow, forhen Assistent ved det militære Varedepot, anbrager om Ventepenge eller Understøttelse, indtil han kan faae en for ham passende Ansættelse. I 1854 blev han ansat som Assistent ved Varedepotet og beklædte denne Post i over 10 Aar med hæderlige Vidnesbyrd fra flere Foresatte. „Men“ — anfører han — „da Undersøgelsen af den tredie Varedepotsag, i den Tid, han havde været ansat ved Depotet, var bragt tilende, blev han pludselig afflediget fra 1ste April 1865 at regne, fordi han ifølge Undersøggelsescommissionens bestemte Opfordring og under dens Tilfikkning for Følgerne havde afgivet Vidnesbyrd, der bidroge til at oplyse Ting, der vare mindre behagelige for hans daværende midlertidige Chef“. Han troer, at Rigtigheden deraf blev godtgjort ved Forhandlingen om denne Sag i sidste Rigsraadsamling, hvortil han henviser. Andrageren angiver at være uformuende, at have Kone og 6 Børn, og intet Erhverv. — Det forekommer Udvalget, at Krigsministeriet efter den Stilling, som Rigsraadets Folkething ifjor indtog til dette Spørgsmaal, havde den stærkeste Opfordring til at imødekomme Andragerens Onsker; men da man tvertimod har svaret ham benægtende paa et lignende Andragende, skal Udvalget anbefale, at dette Andragende henvises til Ministeren.

23. Exam. jur. W. J. Stephansen af Veile anbrager om, at 2 Policers Beløb, 600 Rd., eller en saa stor Deel deraf, som man maatte finde billigt, udbetales ham af Statskassen. Andragerens Søn, Reservelieutenant J. P. E. Stephansen, havde i 1862 og 1863 ladet sit Liv forsikre hos Livsforfikkingsanstalten i København for det nævnte Beløb. Da han Aaret efter indkaldtes til Krigstjeneste, udblod han, af Ubejendtskab med Forholdene, at gjøre An-